

MARIANA ENRIQUEZ

A Fogadó

Mindig fölkeveredett a gyomra a cigarettafüsttől, ha az anyja rágyújtott a kocsiban. De nem mert szólni neki, hogy oltsa el, mert nagyon rossz hangulatban volt. Fújta ki az orrán a füstöt, bele a szemébe. A hátsó ülésen fülében a fülhallgatóval zenét hallgatott Lali, a nővére. Nem beszéltek. Florencia az ablakból nézte Los Sauces hivalkodó házait, és nagy lelkesen várta az alagutat, a gátat meg a színes hegyeket. Sosem unta meg ezt a tájat, pedig évente többször is láthatta, valahányszor leautóztak a sanagastai házukba.

Ez az út most más volt. Nem jókedvükből utaztak le. Az apjuk szinte kényszerítette őket, hogy menjenek el La Riojából. Előző este Florencia veszekedést hallott, másnap reggelre pedig el volt döntve: leutaznak Sanagastába arra az időre, amíg a városban zajlik a választási kampány, ahol az apjuk képviselőnek jelöltette magát. Lali volt a gond. Minden hétvégén bulizott, berúgott, és állandóan fiúzott. Lali tizenöt éves volt, hosszú, egyenes, sötét haja derékon alul ért. Szép volt, bár kevesebb smink is elég lett volna neki, mellőzhetne volna a hosszú, színes körmöket, és megtanulhatott volna rendesen járni magas sarkúban.

Florencia nézte a nővérét az új csizmájában, és nevetethetnéje támadt, hogy milyen lassan, milyen óvatosan és milyen csámpásan jár; nevetségesnek találta szemhéján a kék árnyékkal, a borzalmas gyöngy fülbevalóival. De megértette, hogy a férfiaknak ez tetszik, meg hogy az apjuk nem szeretné, ha a lánya La Riojában flangálna a kampány ideje alatt. Florenciának több ízben is meg kellett védenie a nővérét tanítás után, nehogy ellássák a baját. A nővéred, az a furulyás kurva, az a faszszopó szajha, dugták már seggbe is, ugye. Mindig a lányok kötöttek bele Laliba. Egyszer fölrepedt az ajka is, összeverekedett a

---

Mariana Enriquez argentin író, az újabb prózaíró nemzedék tagja. Első regénye 19 éves korában jelent meg, a *Nuestra parte de noche* ('Részünk az éjszakából', munkacím) című regényével az Anagrama Kiadó Herralde-díjasa lett 2019-ben, ezután kezdtek el fordítani. Magyarul is várható majd az Open Books kiadónál, ahol az *Ágyban dohányozni veszélyes* (2022) című novelláskötete is megjelent. Itt közölt elbeszélése a *Las cosas que perdimos en el fuego* ('A tűz martaléka') című kötetből való, amely szintén az Open Booksnál jelenik majd meg.

téren, és miközben mosta le a fürdőszobában, kigondolta, mit hazudik majd a szüleinek – hogy röplabda edzésen kapott egyet a labdával az arcába –, Florencia teljesen hülyének érezte magát. A nővére sosem volt hálás érte, ha megvédte. Igazából nem is nagyon szólt hozzá. Nem számított neki, mit mondanak róla, nem számított neki, hogy Florencia verekedett miatta, Florencia egyáltalán nem számított neki. Elvult a szobájában, próbálgatta a ruháit, hallgatta az ostoba zenéit, a romantikus marhaságait, és akkor látod, hogy jövök, hallod az énekem, és bejössz, kulcsot sem kell kérned, a távolság és az idő, nem is tudják, mit teszel a szívemmel, naphosszat ugyanaz a dal, az embernek kedve támadt volna megfojtani. Florencia ki nem állhatta a nővérét, de önkéntelenül haragra gerjedt, amikor lekurválták. Nem szerette, ha bárkit is lekurválnak: bárkiért öltre ment volna.

Őt bizony soha nem fogják lekurvázni, ebben egészen biztos volt. Lehúzta az ablakot, hogy jobban lássa a gátat meg a Pollera de la Gitánát, a Cigányasszony Szoknyáját, vagyis a hegyeken azt a részt, ahol úgy néz ki, mintha vérzuhatag száradt volna rá. Beszívta a levegőt, alig érezte a párát a szájába. Leszboszi, beteg, szörnyeteg, őrá biztosan ilyeneket mondhatnak, ki tudja, még mi mindent.

Mama, tennél be valami zenét? Lemerült az elem, szólalt meg Lali.

Ne idegesíts, fiam, szétmegy a fejem, és vezetnem kell.

Jaj, de unalmas vagy!

Elhallgass, Lali, mert fejbe váglak!

Hogy is van ez, tűnődött el Florencia. Anyja nem szerette Sanagastát. Mint La Riojában a legtöbben, ők is akkor mentek le a faluba, amikor a városban már ötven fokos hőmérsékletet mértek, sziesztaidőben nem lehetett aludni, az embernek csak meghalni volt kedve. Mindig Uspallatáról vagy a tengerről ábrándozott, elege volt már ebből a faluból, ahol még egy étterem sincsen, ellenszenves, zárkózott népek lakják, a termelői piacon mindig egyforma a kínálat, még csak a portéka helyét sem változtatják! Elege volt a Virgen Niña, a Gyermekek Szűzanya körmenetekből, hogy mindenfelé csak barlangok vannak, meg három templom is a faluban, de egyetlen bár sincsen, ahol kávét lehetne inni. Ha valaki azt mondta neki, hogy a Fogadóban lehet kávét inni, attól is fölment a pumpája. Elege volt a Fogadóból is. A mézes-mázos tulajdonosnőből, Elenából, aki szerinte egy kétszínű, beképzelt nőszemély. Elege volt abból is, hogy az az egyetlen szórakozás, hogy az ember elmegy kemencés csirkét enni a Fogadóba, a Fogadó kaszi-

nójában leáll rulettezni vagy gépezni, vagy összeismerkedik ott valamilyen európai turistával. Még szerencse, hogy náluk otthon van úszómedence; ha nem volna, akkor kénytelenek lennének a Fogadóba járni, ott aztán tényleg megőrülne. Még egy peccsenyés sincsen ebben a faluban, dohogott. Még egy peccsenyés sincsen.

Egyszerre értek Sanagastába a délutáni első kisbuszjárással, fél hét tájban. A nap már alacsonyan járt, átszínezte a hegyeket, és a völgy fáinak zöldje olyan lett, mint a bársonyos moha. Lali sírt. Utálta Sanagastát, forrt a méregtől, és szentül elhatározta, ha befejezi a középiskolát, azonnal átszökik Córdobába, mert ott lakik az egyik fiúja... Florencia kihallgatta a szökési tervét, Lali telefonon mesélte az egyik barátnőjének.

A házban elég hűvös volt, az anyjuk pedig mindig is fázós volt, úgyhogy be is gyújtott a kályhába. Florencia kiment a kertbe: a család hétvégi háza elég kicsi volt, mert az apjuk nagy területet akart, ahol lehet úszómedence, sok fa, jó nagy tér, ahol szaladgálhatnak a kutyák, egy kis száletli, meg persze virágok, mert imádta a virágokat, sokkal inkább, mint az anyjuk, aki inkább a kaktuszokat kedvelte. Florencia beült a hintaágyba, és a színeket vizsgálta: a virágokon a narancsárgát, a fuksziát, az úszómedencén a türkizkéket, a kaktuszfüge zöldjét, a házon a rózsaszínt. Küldött egy üzenetet Rociónak, a legjobb barátnőjének, aki Sanagastában lakott: »Megjöttünk, gyere át.« Sok beszélő volt: Rocío már írta neki E-mailben, hogy neki is vannak otthon gondjai. Vagyis az apjával, mert Rocío családja elég kicsi volt, az anyja már meghalt, testvérei nem voltak. Rocío azt válaszolta, hogy találkozzanak a kioszknál, már nyitva van; Florencia rohant is, nem szólt senkinek, annyi pénz volt a zsebében, ami egy kólára elég. Az egyik dolog, amit legjobban szeretett Sanagastában, hogy nem kellett bejelenteni, ha elmegey valahová, és a szülei nem féltették, nem is haragudtak érte.

A levegőben égett szag terjengett, valószínűleg avar égett. Ez volt a nap legszebb része. Rocío ült a műanyag széken a kioszknál, ahol esténként szendvicset meg húsos batyut árultak; kirojtozott farmersortot viselt fehér pólóval, a haja kibontva, hátizsákja a szék alatt. Florencia adott neki két pusztit, leült, és csak nézte a lábát, aranyló szőre olyan volt az alkonyat fényében, mintha csillámporral szórták volna tele. Kértek egy kétliteres kólát, aztán Florencia mindent hallani akart.

Rocío apja már évek óta a Fogadóban dolgozott idegenvezetőként: a turistákat kísérte a régészeti lelőhelyre, a gáthoz, a Salamanca-barlanghoz. A főnökék legkedvesebb alkalmazottja volt. A főnökasszony terepjáróját használta, amikor elromlott a furgonja, ingyen ehetett a Fogadóban, amikor csak akart, ingyen használhatta az úszómedencét és a csocsót, és a faluban azt híresztelték, hogy Elena szeretője. Rocío váltig tagadta, az apja nem állna le a Fogadó tulajdonosnőjével, azzal a beképzelt majommal. Florencia már az összes turistautat bejárta Rocíoval meg az apjával. Hihetetlenül jó idegenvezető volt, nagyon figyelmes és rokonszenves: annyira élvezetesen beszélt, hogy az ember még tűző napsütésben sem fáradt el a hegymászásban.

Nem hiszem el, hogy Elena kirúgta apádat, mi történt?

Rocío megtörölte a száját, a Coca-Cola barna bajuszt hagyott az ajka fölött.

A dolgok kezdtek rosszul menni, Elena pénzügyi gondokkal küszködött, hisztériázott, de minden akkor ment végleg gajra, amikor a papa elmesélte néhány Buenos Aires-i turistának, hogy a Fogadó harminc éven keresztül rendőriskola volt, mielőtt szállodává alakították.

De apád mindig el szokta ezt mondani a vezetések alatt, amikor a falu történetét meséli, jegyezte meg Florencia.

Igen, de Elena nem tudta. Azokat a turistákat meg rettenetesen érdekelte a dolog, többet is szerettek volna megtudni róla, úgyhogy közvetlenül Elenát kérdezték. Ő akkor tudta meg, hogy a papa mindent elmondott a rendőriskoláról, ezen összevesztek, aztán ki is rúgta.

De miért húzta fel magát annyira?

Apám azt mondja, nem szeretné, hogy a turisták rossz véleményrel legyenek róla, mert rendőriskola volt a diktatúra alatt; emlékszel, tanultuk az iskolában.

Mit? Ott is gyilkoltak meg embereket?

A papa szerint nem, Elenának üldözési mániája van, itt csak rendőriskola volt.

Rocío szerint Elenának csak ürügy volt a rendőriskola, igazából nem is érinti, az a diktatúra alatt volt, ő pedig csak tíz éve vette meg a Fogadót. Inkább tele volt már a hócipője az apjával, ki akarta rúgni, és ez jó ürügy volt neki. Rosszul ment az üzlet, ki kellett rúgnia embereket. Elena visszavette az apjától a Fogadó kulcsait, kért tőle valamenynyit pénzt, hogy megjavíttassa belőle a furgont, amit szerinte ő rontott el, pedig csak a használat során ment tönkre, ennyi az egész, és megtiltotta neki, hogy saját szakállára csoportot vezessen, még perrel is

fenyegetőzött. És mindezt úgy, hogy az utolsó hónapot ki sem fizette neki.

De hisz tőle függetlenül is mehet túrára, semmi köze hozzá.

Nem megy többet, nem akar magának bajt. Különben is, azt mondja, már elege van a sanagastaiakból, el akar innen költözni.

Rocío kiitta a maradék kóláját, aztán odahívta a kioszk kutyáját, az csalódottan vette tudomásul, hogy étel helyett csak simogatást kap.

Én nem akarok innen elmenni, én szeretek itt lakni, La Riojában szeretnék középiskolába járni, veled meg a lányokkal.

Florenca lehajolt, megsimogatta a kutya fülét, ahogy az közelebb ment hozzá, hátha nála nagyobb szerencsével jár, így Rocío elől félig takarta az arcát. Florenca nem akarta, hogy észrevegye, mindjárt el-sírja magát; ha elmegy Sanagastából, akkor ő is megszökik vele, neki semmi sem számít. Ámde akkor meghallotta a legeslegjobb hírt, anynyira, de annyira jót, hogy olyat még soha életében nem hallott.

Mondtam a papának, kértem, hogy maradjunk, és a papa azt mondta, hogy Sanagastából csak La Riojába megyünk, ott már beszélt is munkaügyben az idegenforgalmi titkársággal, hát nem nagyszerű?

Florenca összepréselte az ajkát, aztán csak annyit mondott, hogy zseniális. Kiitta a Coca-Coláját, azzal fékezte magában a lelkesedést. Menjünk a rózsák terére, ajánlotta Rocío, kinyíltak a bimbók, majd meglátod, milyen szépek a virágok.

A kutya is ment velük, meg a maradék Coca-Cola is az üvegben. Már szinte sötét volt. Sanagasta összes utcája aszfaltos volt, és világítás is volt bennük. Egy-egy ház ablakában látták, hogy odabent több asszony összegyűlt, együtt imádkozták a rózsafüzért. Florenca kicsit félt az ilyen összejövetelektől, főleg amikor égő gyertyát látott, és a pislákoló fényben megpillantotta az asszonyok arcát, behunyt szemét. Úgy néztek ki, mintha temetésen lennének. A családjában senki sem imádkozott. Ebben nagyon furák voltak.

Rocío leült egy padra, és végül kibökte: Flor, most már elmondhatom, ott a kioszknál nem akartam, hátha meghallják. Segítened kell valamiben.

Miben.

Nem, először te mondd meg, hogy segítesz-e. Ígérd meg.

Jó.

Akkor most megmutathatom.

Rocío kinyitotta a hátizsákját, amit egész úton cipelt magával, és az utcai lámpa fényében megmutatta a tartalmát. Florenca fölpattant,

ahogy belenézett: akár valami elpusztult állat, emberi testrész, valami borzalmas dolog. Persze nem az volt, hanem nyers kolbász. Megkönynyebbülésében, meg hogy Rocío nehogy kinevesse, amiért egy pillanatra pánikba esett, azt kérdezte, mit akarsz, segítek kolbászt sütni?

Nem, te buta, ezzel fogjuk betojsni Elenát.

Rocío elmesélte, mi a terve, látszott a szemében, hogy gyűlöli Elenát. Tudta, Florencia látta rajta, hogy Elena a papája szeretője. Tudta, hogy a rendőriskolán vesztek össze, de az igazi oka más volt. De nem ismerte be. Csak abból volt nyilvánvaló, ahogyan Elenáról beszélt, mert remegett a hangja örömeiben, mikor elképzelte, hogy megszegyeníti majd. Nyilvánvaló volt, hogy meg akarja büntetni Elenát, hogy megvédje az anyját. Florencia erősen dolgoztatta az elméjét, egyszer hallotta, ha valamit tényleg kíván, akkor el is tudja ézni, hogy megtörténjen, márpedig ő azt akarta, hogy Rocío bízzon benne, hogy valljon színt. Ha megteszi, akkor tényleg elválaszthatatlanok lesznek. De Rocío nem tette meg, úgyhogy Florencia kénytelen volt beérni annyival, hogy vacsora után találkoznak a Fogadó hátsó traktusánál egy zseblámpával.

Az úszómedence felől be lehetett menni, azt a részt állandóan nyitva tartották. Sanagastában senki nem zárta a kerti kapukat, kulcsra meg főleg nem. Holszezon lévén, a Fogadó nem üzemelt, úgyhogy az úszómedencét patkó alakban körbevevő nagy épületet is zárva tartották. Csak az első, az utcára néző épületet használták; a kaszinó választotta el őket egymástól, az volt középen, az évnek abban a szakában az is zárva volt, kivéve, ha valamilyen rendezvényre külön kibérelte magának valaki. A Fogadó nagyon fura elrendezésű volt, és leginkább tényleg egy kaszárnyára hasonlított.

Florencia és Rocío mezítláb ment, hogy ne üssenek zajt. Kulcsuk volt, mert Rocío papája magánál tartott egy kulcscsomót, a hátsó kapué meg a lakószobák másodkulcsa volt rajta. Bizonyára vissza is adta volna őket, de a veszekedés hevében megfeledkezett róluk, gondolta Rocío. Amint megpillantotta őket, rögtön készen állt benne a terv: bemegy éjjel a Fogadóba, amikor a tulajdonosnő jó messze, az első épület valamelyik szobájában alszik. Több szobát végigjár, kilyuggatja a habszivacs matracokat, még egy éles kés sem kell hozzá. A lyukakba bedug egy darab kolbászt, aztán visszaigazgatja az ágyneműt. Egy-két hónap múltán a rothadó hús szaga elviselhetetlenné válik, és ha szerencséje van, akkor csak jó sokára jönnek majd rá, hogy honnan ered

az a búz. Florencia elképedve hallgatta, micsoda gonosz tervet eszelt ki Rocío, mire ő azt felelte, hogy egy filmből merítette az ötletet.

Alighogy kinyitották a kaput, megjelent Negro, a Fogadó egyik kutyája, a legéberebbik. De Negro ismerte Rocíót, meg is nyalta a kezét. Rocío adott neki a kolbászból, ezzel végképp lekenyerezte, Negro el is vonult vele egy kaktusz mögé, hogy ott majd szépen megeszi. Gond nélkül bejutottak. A folyosón nagyon sötét volt, Florenciát irgalmatlan félelem fogta el, amint fölkapcsolta a zseblámpát: biztos volt benne, hogy egy fehér arcot világít majd meg vele, amint szalad utánuk, vagy hogy a fénycsóvában egy ember lábát pillantja majd meg, aki a sarokban rejtőzik. De nem volt ott semmi. Csak a szobaajtók, néhány szék, a mosdókat jelző táblák, az internetes szoba, a kikapcsolt számítógép, a korábbi évekből néhány bekeretezett fénykép a hagyományos Chaya-karnevárlól; olyankor mindig tele volt a Fogadó, Chaya-fesztiválokat rendeztek a parkban.

Rocío intett, hogy siessenek. Milyen szép így sötétben, állapította meg Florencia, a lófarokban összefogott hajával, sötét pulóverében! Merthogy Sanagastában éjjel mindig hideg van. Az üres épület csöndjében hallotta Rocío zaklatott lélegzetét. Ideges vagyok, suttogta Florencia fülébe, és a melléhez húzta a másik kezét, amelyikben nem a lámpát tartotta. Figyeld, hogy ver a szívem. Florencia hagyta, hogy odaszorítsa a kezét, ahhoz a puha valamihez, és attól a tapintástól különös érzés fogta el, mintha pisilnie kéne, olyan bizsergést érzett valahol a köldöke alatt. Ekkor Rocío elengedte a kezét, és bement az egyik szobába, az érzés viszont ottmaradt utána, és Florenciának két kézzel kellett megfognia a lámpát, annyira remegett a fénye.

Ahogy Rocío előre megjósolta, nem volt nehéz felhasítani a matracot a konyhakéssel, amit magukkal vittek. A kolbászt sem volt nehéz beledugni a lyukba. Oldalról látszott a vágásnyom, de amint ketten visszatették az ágyneműt, tökéletes lett a végeredmény.

Senki meg nem mondta volna, hogy a matracban hús van; legalábbis nem azonnal. Még két másik szobában is megcsinálták ugyanezt a trükköt, aztán Florenciát elfogta a félsz, és megszólalt: jól van, elég, menjünk már. Ne már, még van hat kolbászom, ellenkezett Rocío, és Florencia kénytelen volt követni.

Bementek az egyik utcára néző szobába, ott nagyon kellett vigyázniuk, nehogy meglássák odakintről a zseblámpa fényét, mert a kifelé nyíló zsalu nem volt rendesen becsukva, olyannyira, hogy az utcai lámpa fénye kicsit be is világított. Ilyenkor senki nem járt az utcán

Sanagastában, de sosem lehetett tudni. És ha valaki azt hiszi, tolvajok járnak a Fogadóban és rájuk lőnek? Minden elképzelhető. Könnyűszerrel sikerült megejteniük a vágást, beledugni a kolbászt, és az ágy-neműt is visszahelyezték.

Jaj, de elfáradtam, szólalt meg Rocío, dőlünk le egy kicsit.

Te megőrültél.

Ne fél, gyere, dőlünk le.

Ám amikor éppen lefeküdtek volna a frissen megigazított dupla ágyra, kintről zajt hallottak, erre rémülten lehajoltak. Olyan hirtelen, olyan lehetetlenül szólalt meg: egy autó vagy egy furgon motorzaja, de annyira hangosan, hogy nem is lehetett igazi, valószínűleg felvételtől szólt. Utána meg egy másik motor, és valaki elkezdett dörömbölni valamilyen fémtárggyal a zsalun, erre összeölelkeztek a sötétben, és elkiáltották magukat, mert a motorzaj meg a dörömbölés után mintha sok-sok ember rohant volna a Fogadó körül, és az összes ablakon és zsalun dörömböltek volna, és a teherautó vagy furgon fényszórójával megvilágították volna a szobát, amelyikben voltak, a zsalu rése között látták a fényszórókat, az autó a kertben volt, és még mindig dübörögtek a léptek, a fémtárgyakkal pedig dörömböltek, és férfiak kiabálás hallatszott, sok férfi; valaki azt mondta, »Gyerünk, gyerünk«, erre üvegcsörömpölés és újabb kiabálás hallatszott. Florencia érezte, hogy bepisil, nem tudta visszatartani, de kiáltani sem tudott már, félelmében a lélegzete is elakadt.

Elaludt az autó fényszórója, és kivágódott a szoba ajtaja.

A két lány megpróbált fölállni, de túlságosan remegtek. Florencia úgy érezte, menten elájul. Rocío vállába rejtette az arcát, és annyira ölelte, hogy már fájt neki. Ketten jöttek be. Az egyikük felgyújtotta a villanyt, a két lány alig ismerte föl Elenát, a Fogadó tulajdonosnőjét, meg cselédet, aki az éjszakai szolgálatot látta el. Mit kerestek ti itt, szólalt meg Elena, amint fölismerte őket, az alkalmazott pedig leengedte a pisztolyát, amit a kezében tartott. Mérgesen vállon ragadta őket, de rájött, mennyire meg van rémülve a két lány: úgy ordítottak, mintha nyúznák őket. A saját kiabálásuk árulta el őket. A lányok nem tőle félhetnek, itt valami más történhetett, de Elena nem tudott rájönni, mi csoda, és amikor próbálta faggatni őket, elsírták magukat, kérdezték, ez a Fogadó riasztója volt-e, mi volt ez a zaj, és kik voltak ezek a férfiak, akik dörömböltek. Milyen riasztó, ismételte el többször is Elena, milyen férfiak, de lányok csak értetlenkedtek. Az egyikük, a La Rioja-i képviselőjelölt ügyvéd lánya be is pisilt. Mario lányának a táskája tele

volt kolbással. Mit jelentsen ez az egész, az Isten szerelmére. Miért ordibáltak ennyire, ennyi ideig. Telma, az alkalmazott azt mondja, hallotta, hogy legalább öt percen keresztül sírtak és üvöltöttek.

Mario lánya szólalt meg először, már nyugodtabban: elmondta, hogy autóját hallottak, fényszórókat láttak, és megint a rohanó, az ablakokon dörömbölő férfiakat emlegette. Elenát elfutotta a méreg. A gyalázatos, még hazudik is, kitalálta ezt a mesét, szellemeket emleget, hogy tönkretegye a Fogadóját, ahogy Mario is tönkre akarta tenni; elárulja, ugyanúgy, mint Mario, nyilván ő bízta meg vele. Többre nem is volt kíváncsi. Fölhívta telefonon az ügyvéd feleségét és Mariót, elmondta nekik, hogy a lányokat a Fogadóban találta, és megkérte őket, hogy jöjjenek értük. Most nem hívom a rendőrséget, de ha ez még egyszer előfordul, mehetnek a kapitányságra.

Rociót és Florenciát úgy kellett szétválasztani az ölelésből, amikor megérkeztek értük. Majd holnap beszélünk, mondták egymásnak, mindez igaz volt, bekapcsolta ránk a riasztót, nem, nem is riasztó volt, sugdosták egymás fülébe, ügyet sem vetettek rá, hogy dühös szüleik magyarázatot követelnek, merthogy magyarázatot ezen az estén úgyszem fognak kapni a történetekre. Florencia édesanyja szó nélkül, aggodalmas arccal cserélte ki Florencia összepisilt nadrágját. Majd reggel mindent szépen elmesélsz, mondtá, és nehezeére esett haragot színlelni: kicsit ijedtnék látszott. Ja, és többet nem fogsz találkozni a barátnőddel, megértetted? Amíg apád nem szól, hogy mehetünk haza La Riojába, addig ki nem teszed a lábad a házból. Büntetésben leszel, és nem ellenkezel. Szégyentelen fruskák, ki, csak tudnám, ki küldte rám ezt az istencsapást.

Florencia állig magára húzta a takarót, szinte az arcát is betakarta vele, és elhatározta, hogy többé nem fogja eloltani az éjjeli lámpát. Nem érdekelte, hogy örökre eltiltották Rociótól: jó sok egység volt a mobilján, és tudta, hogy anyja előbb-utóbb úgyis megenyhül majd. Most sokkal inkább attól félt, hogy elaludjon. Annyira félt a férfiaktól, akik rohantak ki az autóból, meg azok a fényszórók. Kik lehettek? És vajon hová mehettek? És ha megint visszajönnek még máskor is? És ha egész La Riojáig követik? A szobája ajtaja résnyire nyitva volt, és kiverte a víz, amikor látta, hogy valaki jár a folyosón, pedig csak a nővére volt.

Mi történt.

Semmi. Hagyj békén.

Bevizeltél. Valami történt.

Hagyj.

Lali vágott egy grimaszt, aztán rámosolygott.

Majd el fogod mesélni, nem lesz más választásod, egy teljes hétig itt leszel velem bezárva ebbe a rohadt házba. Elfelejtetted a kis barát-nődet.

Menj a francba.

Te menj a francba. És most szépen elmeséled, mert különben...

Különben mi lesz.

Különben elmondom a mamának, hogy buzik vagytok. Már mindenki rájött, csak ő nem. Rajtakaptak az ágyban a barátnőddel, mi?

Lali elnevette magát, ujjával Florencia felé bökött, aztán becsukta az ajtót.

Fordította: PÁVAI PATAK MÁRTA